

По пжтя тукъ тамъ се търкаляха човѣшки трупове отъ плѣннитѣ Турци, повечето отъ тѣхъ промушени съ щикъ.

За почивка и обѣдъ се спрѣхме въ Дрѣново. Въ Търново стигнахме на мръкване.

Тукъ сега не се забѣлѣзваше такова движение и множество народъ, както въ врѣмето на отбраната на шипченската позиция. Тукъ сега имаше твърдѣ малко войски и то онѣзи, които щѣха да конвоиратъ турскитѣ плѣнници. Сжщо, малко се забѣлѣзваха носителитѣ на кокардитѣ и нагайкитѣ — чиновницитѣ отъ компанията на Когана и пр., малко имаше останали тукъ да расправятъ приготвеното голѣмо количество фуражъ и пр. а по голѣмата частъ отъ тия „орли“ сега вѣроятно летѣше по оголѣнитѣ южно-български села и градове и събираше оцѣлѣлото отъ Турцитѣ добро — фуражъ и провиантъ.

Прѣзъ всичкото врѣме на отбраната на шипченскитѣ височини и обсадата на Плѣвенъ и Русчукъ, — центра на движението — стратегическия пунктъ — бѣше Търново; за туй всѣка една, ако и не значителна, несполука твърдѣ болѣзненно се е отражавала на търновчени, които се бояха и грижаха за участъта на отечеството, армията и своята. Но за туй пѣкъ тѣ сега тържествуваха.

Спрѣхме се въ хотела, който бѣше почти празенъ. Слѣдъ една малка почивка, азъ отидохъ, заедно съ братаси, да се видя съ семейството на баба Х. П. Всички искаха своята искренна радостъ за моето уцѣляване, тѣй като и тѣ се биле научили, че съмъ билъ падналъ убитъ при Шейново. Баба хаджийка, се счете за обидена, като се научи, че съмъ се спрѣлъ въ хана.

— Срамота е да имате приятели и да се спирате на хотела, каза ми тя, и безъ да гледа на моето извинение и протеста ми, излѣзе отъ стаята и даде заповѣдъ на слугата да ми донесжтъ дрѣхитѣ отъ хотела, а коня ми да настанятъ въ яхѣра.

Азъ трѣбваше да се покора на рѣшението на гостоприемната домакинка.